

J. Zaniemojski

Izba szczecińska

Palestra 22/3(243), 77-78

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

chań i udręczeń. Zesłany do obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu, został przeniesiony potem do obozu w Dachau. Udało mu się uniknąć zagłady obozowej i w roku 1945 powrócił do Radomia. Podjął zaraz pracę polityczną w Polskiej Partii Socjalistycznej oraz pracę społeczną, organizując m.in. Związek b. Więźniów Politycznych Niemieckich Obozów Koncentracyjnych, w którym pełnił kierownicze funkcje. Po powstaniu ZBoWiD był przez jakiś czas wiceprezesem Zarządu Oddziału.

Do roku 1948 był radnym MRN w Radomiu z ramienia PPS, członkiem Komitetu Miejskiego PPS w Radomiu i członkiem Komitetu Wojewódzkiego w Kielcach.

W okresie wykonywania zawodu adwokackiego był od roku 1950 przez dwie kadencje członkiem Rady Adwokackiej w Kielcach, kierownikiem Zespołu Adwokackiego Nr 3 w Radomiu, a następnie kierownikiem Zespołu Adwokackiego Nr 1 w Białobrzegach. Z chwilą powstania Rady Adwokackiej w Radomiu został wicedziekanem tej Rady. Po osiągnięciu odpowiedniego wieku przeszedł w 1977 r. na emeryturę.

Za swą działalność polityczną i spo-

leczną oraz za męstwo wykazane w okresie okupacyjnym został odznaczony: Krzyżem Walecznych, Złotym Krzyżem Zasługi z Mieczami, Krzyżem Kawalerskim Odrodzenia Polski, Krzyżem Partyzanckim, Medalem Zwycięstwa i Wolności, Odznaką Grunwaldzką i innymi.

Zawód adwokata wypełniał z całym zapałem i poświęceniem, służąc swą wiedzą i sercem pomocą tym, którzy tej pomocy potrzebowali od niego. Miał rozległą wiedzę prawniczą. Zajmował się w szczególności sprawami z zakresu prawa administracyjnego, ubezpieczeń społecznych i prawa skarbowego.

Z natury był wielkim indywidualistą, cechowała go bezkompromisowość w sprawach zasadniczych. W stosunku do Kolegów był zawsze lojalny, służył im swą wiedzą i pomocą. Był człowiekiem o gorącym sercu, toteż zaskarbił sobie ogólne uznanie i szacunek społeczeństwa i kolegów, z którymi pracował. W pamięci palestry radomskiej zapisał się złotymi zgłoskami.

Odejście Jego wywołało szczerzy i prawdziwy żal w społeczeństwie radomskim, a w szczególności wśród kolegów-adwokatów.

adw. Tadeusz Eadowski

Izba szczecińska

Adw. Kazimierz Kałwiński.
Dnia 14 stycznia 1978 r. zmarł w Szczecinie adw. Kazimierz Kałwiński.

Urodzony dnia 2 stycznia 1906 r., po uzyskaniu matury wstąpił na Wydział Prawa Uniwersytetu Poznańskiego. Po ukończeniu studiów odbył w 1931 r. aplikację sądową, a w latach 1932—37 aplikację adwokacką. Po złożeniu egzaminu adwokackiego i wpisaniu na listę adwokatów wykonywał od 1937 r. praktykę adwokacką w Ostrowie Wlkp.

W okresie okupacji adw. K. Kałwiński pracował jako urzędnik. W

1944 r. został aresztowany i jako zakładnik przebywał początkowo w więzieniu w Ostrowie Wlkp., a następnie został wywieziony do obozu pracy w Poznaniu, stąd zaś skierowano go do pracy przymusowej w Bawarii, skąd zbiegł i w styczniu 1945 r. powrócił do kraju.

Po wyzwoleniu otrzymał z Ministerstwa Sprawiedliwości zadanie zorganizowania Sądu Okręgowego w Ostrowie Wlkp. oraz 8 sądów grodzkich. Przez dwa miesiące pełnił obowiązki prezesa Sądu Okręgowego w Ostrowie. Od maja 1945 r.

ponownie rozpoczął wykonywanie praktyki adwokackiej najpierw w Ostrowie, a następnie od kwietnia 1947 r. w Szczecinie. W lipcu 1950 r. Rada Adwokacka w Gdańsku przyznała mu prawo patronatu. W czasie wykonywania praktyki w Ostrowie pełnił obowiązki zastępcy delegata Rady Adwokackiej w Poznaniu na okręg ostrowski.

W latach pięćdziesiątych adw. K. Kałwiński był czynnym działaczem samorządu, członkiem Komisji Rewizyjnej, członkiem Komitetu Redakcyjnego „Biuletynu Informacyjnego Rady”, prezesem Komisji Dyscyplinarnej. Ostatnio był przewodniczącym Komisji do Spraw Emerytów i Rencistów.

Od stycznia 1964 r. wykonywał praktykę w formie radcostwa prawnego, a w 1971 r. przeszedł na emeryturę i pracował od tego czasu w ograniczonym rozmiarze.

Zmarły był czynnym członkiem szeregu organizacji społecznych: Zrzeszenie Prawników Polskich, ZBoWiD, Frontu Jedności Narodu, TPPR, PTTK.

Dobra znajomość języka niemieckiego i angielskiego oraz doskonała,

wieloletnia znajomość miasta i rozmówanie w Szczecinie sprawiły, że przez szereg lat adw. K. Kałwiński był pilotem wycieczek cudzoziemców zwiedzających Szczecin. Koledzy z całego kraju, którzy brali udział w II Ogólnopolskiej Sesji Historycznej, jaka się odbyła w Szczecinie w 1976 r., mieli możliwość podziwiać jego wszechstronną znajomość miasta i zabytków Szczecina oraz wysokie umiejętności popularyzatorskie w tej dziedzinie.

Za działalność zawodową i społeczną adw. K. Kałwiński był wyróżniony Odznaką Honorową „Gryf Pomorski”.

Zmarły był bardzo uzdolnionym, pracowitym prawnikiem-cywilistą, starannie i wnikliwie przygotowywał prowadzone sprawy, miał doskonałe opinie w przedsiębiorstwach, w których pełnił obowiązki radcy prawnego. Rzadko spotykane umiejętności koleżeńskiego współzycia, pogodnie usposobienie, życzliwy stosunek do klientów i otoczenia — to podstawowe cechy Zmarłego, które zaskarbiły mu powszechne uznanie i sprawiły, że pozostała po nim pamięć jako o prawym człowieku, wzorowym adwokacie i doskonałym koleźce.

adw. J. Zaniemojski

Izba warszawska

Jedną z form działalności kulturalnej Klubu Adwokata w Warszawie, prowadzonego przez Komisję Pracy Kulturalnej i Klubowej Rady Adwokackiej w Warszawie, są środowiskowe spotkania dyskusyjne. W okresie ostatnich kilku miesięcy szczególnie udane były trzy takie spotkania.

Tak więc w dniu 19 października 1977 r. Klub zorganizował, z bardzo licznym udziałem, dyskusję w Teatrze Powszechnym po obejrzeniu dramatu psychologicznego W. Terleckiego pt. „Odpocznij po biegu”. Problematyka

etyczna sztuki oparta na elementach sprawy Macocha, sceneria spotkania (kulary teatru), udział w spotkaniu aktorów w kostiumach oraz dyrektora Teatru Powszechnego Z. Hübnera nadały dyskusji walor nietypowości.

Następnie w dniu 26 października 1977 r. odbyło się w lokalu Klubu Adwokata niezwykle wartościowe spotkanie dyskusyjne na temat: „Poszanowania prawa i porządku prawnego przez współczesnego Polaka” z inspiracji wywiadu Hanny Krall z adw. T. de Virionem w tygodniku „Polityka” oraz w związku z repliką redaktora